

CO JE POKLAD?

SLADKOSTI, HRAČKY, BLOKY, NÁRAMKY, MALÉ PASTALKY, PŘÍVĚŠEK ... Bára Burcalová

RODINA, MÁMA, TÁTA a většinou SOUROZENCI. Je to jedno z NEJDŮLEŽITĚJŠÍCH věcí v NAŠEM ŽIVOTĚ. Když máme problémy ve škole, vyřeší to, když jsme nemocní, dají nám léky na uzdravení, ale TO NEJDŮLEŽITĚJŠÍ, CO NÁM DÁVAJÍ, je LÁSKA. Alice Pašková

BOHATSTVÍ, TRUHLA, JESKYNĚ, SKÁLY, DRAHOKAMY, ŠPERKY, MINCE, ZLATO, ČOKOLÁDA, BONBÓNY, ODMĚNA ... Jan Kratochvíle

RODINA, MÁMA, TÁTA a většinou SOUROZENCI. Je to jedno z NEJDŮLEŽITĚJŠÍCH věcí v NAŠEM ŽIVOTĚ. Když máme problémy ve škole, vyřeší to, když jsme nemocní, dají nám léky na uzdravení, ale TO NEJDŮLEŽITĚJŠÍ, CO NÁM DÁVAJÍ, je LÁSKA. Alice Pašková

MOJE RODINA a VŠE, CO JE MI BLÍZKÉ. Eliška Vévodová

VŠECHNO, CO JE DOBRÉ. Teodor Zahrádka

POKLAD může být cokoliv. Dokonce i NĚJAKÁ OSOBA. Říká se: „Ty jsi MŮJ POKLAD!“ Poklad se také často vyskytuje v pohádkách. V té pohádce jsou většinou piráti s mapou, kteří hledají poklad. No prostě, poklad MŮŽE BÝT COKOLIV. Co si pod POKLAD představíš právě TY? Zoe Langerová

HLEDÁNÍ POKLADU

Hledání pokladu spočívá v tom, že se dva žáci ze třídy snaží najít indicie, které jsou ukryty po celé škole, na každé z nich je kousek nápovědy, kde se poklad nachází, a pomocí nich poklad najít.

Pravidla a podmínky:

- 1) POKLAD MUSÍ HLEDAT DVOJICE!!!
- 2) SMÍ SE HLEDAT V BĚŽNĚ PŘÍSTUPNÝCH PROSTORÁCH ŠKOLY I O TŘÍDNICKÉ HODINĚ!!
- 3) PO TĚ, CO INDICIÍ NAJDETE, ZANECHTE JI NA MÍSTĚ PRO OSTATNÍ!!!
- 4) I KDYŽ HLEDÁ POKLAD DVOJICE, JE URČEN PRO CELOU TŘÍDU!!

Indicie 1:

Jděte do učebny 215 a hledejte v okolí zdroje tepla další indicie. Dále už pokračujte podle indicí uvedených na papírkách.

Jan Kratochvíle, 8. C

„V NĚM jsou ukryty VŠECHNY POKLADY MOUDROSTI a POZNÁNÍ.“ - v Tvůrci života (citát z Bible) Ilona K.

LIDÉ, jejichž PŘÍTOMNOST vyhledáváme a s nimiž RÁDI trávíme čas. Ilona K.

Projevy lidských VLASTNOSTÍ jako jsou: UPŘÍMNOST, VSTRÍCNOST, ODVAHA, POKORA, VDĚČNOST ... Ilona K.

... stačí se rozhlédnout kolem sebe. Vždyť takovým pokladem může být například vaše maminka, tatínek, rodina či přátelé. I váš domácí mazlíček, pokud tedy nějakého máte, může být vaším pokladem. Sofie Herblichová

ČOKOLÁDA, MEDAILE, BONBÓNY Tomáš Hakl

RODINA, PŘÁTELÉ a DOBRÉ LIDSKÉ VLASTNOSTI Johanka Šonajtnerová

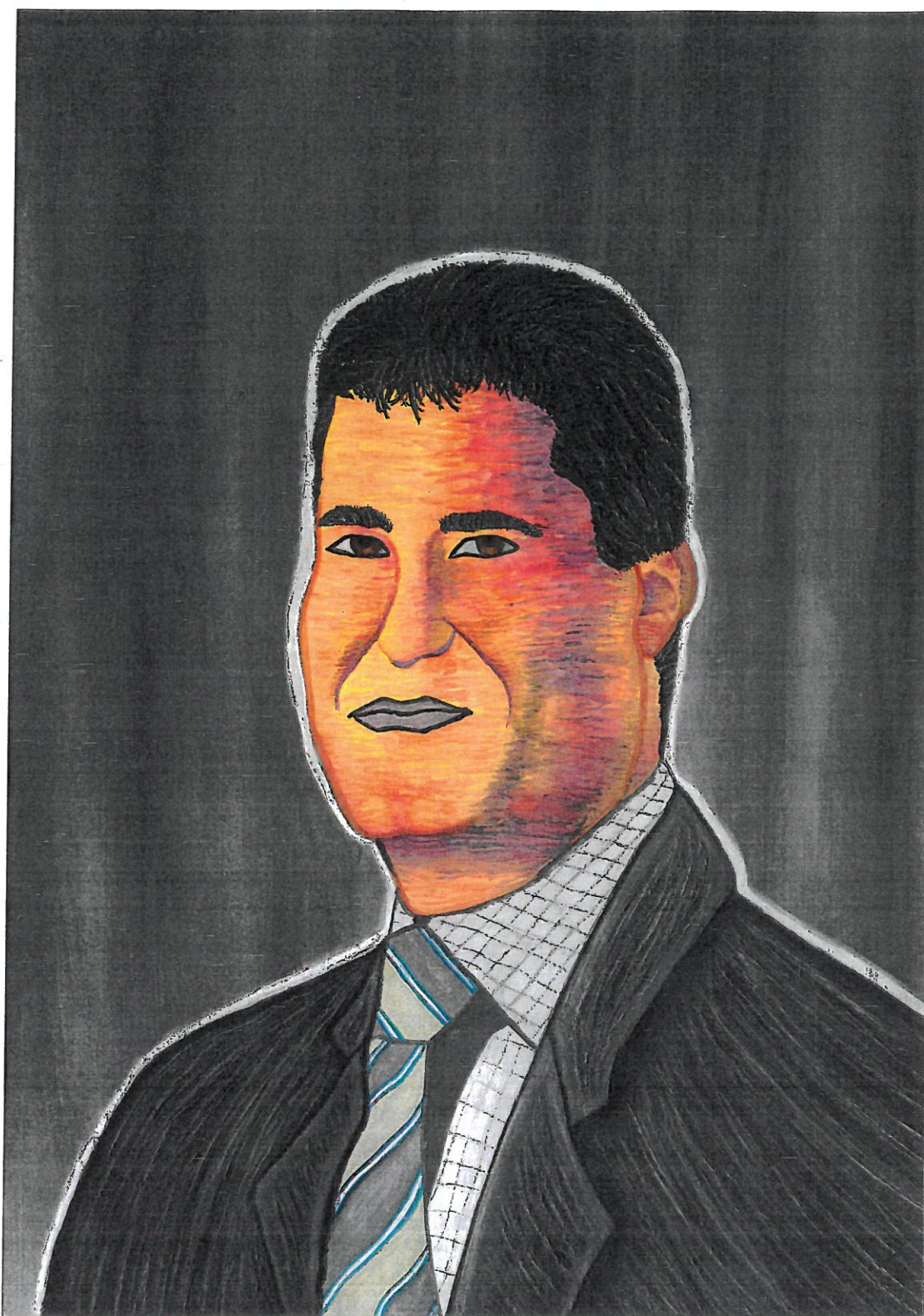
... pro POKLAD nemusíte zdolávat hory a dolů, nebo se vydávat na dlouhé cesty, abyste ho NAŠLI. Sofie Herblichová

„Jaké je Vaše osobní krédo?“

„... V roce 1999 během oslav 10. výročí listopadových událostí jsem měl na starosti návštěvu Margaret Thatcherové. Mluvili jsme spolu o komunismu, mluvili jsme o diktaturách a ona mi tehdy řekla, že to nejdůležitější je, aby se o tom, co se dělo dřív, dozvěděly budoucí generace. Protože pokud bychom na to zapomněli, tak by se to mohlo opakovat.“

Velmi děkujeme panu Martinovi za zajímavé povídání.

Markéta Soukupová, 8.C

Hana Ševčíková, 8. C

Pokračování na str. 14

Beseda s panem Lukášem Martinem

Protože jsme chtěli, aby se naši spolužáci seznámili s příběhem pana Lukáše Martina, pozvali jsme ho na besedu se žáky 8. a 9. ročníku. Nejprve jsme společně zhlédli krátký film o jeho životě a pak přišel čas na vyprávění. To nejzajímavější, co během besedy zaznělo, chceme zprostředkovat i čtenářům Eminých novin.

„Jak jste reagoval na to, když Vám rodiče řekli, že budete emigrovat do Austrálie?“

„Pro mě to bylo obrovské dobrodružství, protože mi bylo 15 let a nebyl jsem zvyklý cestovat... Ani vteřinu jsme s bráchou nezaváhali a rodiče jsme od začátku v tom podporovali.“

„Měl jste nějakého přítele, kterému byste o tom mohl říct?“

„Ta doba byla velice těžká. Státní aparát nechtěl, aby lidé emigrovali. Pokud by se kdokoliv dozvěděl, že se chystáme emigrovat, tak by nám zakázali vyjet, sebrali by nám pasy, rodiče by byli potrestáni v zaměstnání. To znamená, že toto plánování muselo probíhat ve velké tajnosti.... Nepřicházelo v úvahu, abychom to řekli rodičům svých rodičů. Jsem přesvědčen, že babička by nás udala, protože by to považovala za svoji občanskou povinnost a hlavně proto, aby nás zachránila... Měla k tomu své důvody. Rodina byla velmi chudá a s příchodem komunismu dostali byt a žilo se jim lépe...“

„Co se stalo s Vašimi věcmi, které jste tu nechali?“

„To vlastně nevím, předpokládám, že je někam odvezli a asi byly rozebrány nebo rozprodány. Zůstaly nám jen nějaké fotografie a dopisy, které jsme před odjezdem schovali ke strýci na půdu... Když jsme přijeli do Austrálie, rodiče měli 300 amerických dolarů. To bylo všechno, co jim zbylo ze života v Československu... Rodiče byli v nepřítomnosti odsouzení a v rozsudku stálo, že veškerý majetek propadá státu.“

„Proč jste se rozhodli zrovna pro Austrálii?“

„Byl to rok 1982, situace v Evropě byla velice špatná... Ve studené válce se pořád přidávaly jaderné hlavice, v Evropě už bylo tolik jaderných hlavic, že každý člověk mohl být zabit patnáctkrát... Rodiče chtěli z Evropy co nejdál... Cokoliv dál než Austrálie je vlastně blíž...“

„Jaký byl život v Austrálii?“

„Ze začátku nebylo moc peněz, pohybovali jsme se mezi místní krajskou komunitou, měli jsme problém s jazykem... Já jsem se brzy od rodičů odstěhoval a začal jsem pracovat... Moje největší touha bylo cestování... Pak jsem rok a půl cestoval, 17. listopad 1989 jsem strávil v letadle mezi Evropou a Amerikou... Pak jsem v Austrálii studoval a do Československa jsem se vrátil až v roce 1990.“

„Jaká byla práce v Kanceláři prezidenta republiky?“

„Úžasná... Na Hradě panovala přátelská nálada, velice dobře se tam pracovalo. Neměli jsme velké platy, ale všichni jsme dělali velice rádi, chodili jsme do práce s velkým nadšením, protože osobnost Václava Havla nám pomáhala plnit všechny naše úkoly... Pro Václava Havla bylo velmi jednoduché dělat, protože on byl velice laskavý a asi se mi už nikdy v životě nestane, aby mně prezident republiky opravoval dopisy... Já jsem vyšel osm tříd základní školy a potom jsem studoval na univerzitě v Austrálii. Češtinu jsem zhruba 15 let nepoužíval... Na Hradě jsem musel psát různé dopisy, které pan prezident podepisoval. Dodneška mám schované dopisy, kde mi pan prezident Havel opravoval gramatické chyby a posílal mi je zpátky a velice slušně mě požádal o to, abych ty gramatické chyby opravil... Mým úkolem bylo připravovat zahraniční návštěvy pana prezidenta... Byla to například návštěva prince Charlese, cesty do USA a Velké Británie... Stál jsem u zrodu Konference 2000, kdy jsme do Prahy pozvali tibetského dalajlámu.“

„Jste rád, že jste se vrátil do České republiky?“

„Ano i ne. Jsem hrdý na to, že mám v sobě obě dvě kultury, tzn. jak australskou, tak českou. Jsem schopen žít v obou zemích... Jsou to dvě naprosto rozdílné země. Nelze je porovnávat. Žijeme tady, aby tu děti dokončili vzdělání, ale to neznamená, že bych se někdy v budoucnosti nechtěl do Austrálie vrátit. To rozhodnutí, kde chceme žít, jsme vlastně ještě neučinili.“

Příběhy našich sousedů

Příběhy našich sousedů je velký soutěžní projekt, který pořádá organizace Post Bellum. Cílem je zaznamenat vzpomínky pamětníků klíčových událostí 20. století. Naše škola se soutěže účastní již popáté. Úkolem současného týmu bylo natočit vyprávění pamětníka, sestříhat nejzajímavější momenty z povídání a celý příběh shrnout do pěti minut, což bylo pro nás velice těžké. Postbellum nás také pozvalo do Archivu bezpečnostních složek, kde jsme se mohli dozvědět další informace o našem pamětníkovi a jeho rodině. Projekt vyvrcholil na konci března, kdy budeme vystupovat před publikem a odbornou porotou. Držte nám palce!

Adéla Vacková 9. A

Lukáš Martin

POST

Dnes vám budu vyprávět o Lukáši Martinovi, muži, který se svou rodinou za komunistického režimu emigroval do zahraničí. Tohoto pána jsem si vybral, protože jsem se zúčastnil studentského projektu pro Post Bellum a jeho životní příběh mě velice zaujal.

Lukáš Martin, narozený 3. září 1967 do komunistické rodiny, prožil nádherné dětství se svými rodiči a bratrem v Praze, kde měli byt a společně stavěli dům. Bohužel nesvobodná situace v tehdejší Polské socialistické republice se rodičům Lukáše nelíbila, a proto se rozhodli vystoupit z komunistické strany a emigrovat co nejdále od ČSSR, tedy až do vzdálené Austrálie. Shodou náhod se Lukášův otec dozvěděl, že jeho bratr se se svým přítelem rozhodli také emigrovat, ale do Francie, kde byly lepší podmínky pro homosexuální páry. Vše ale musela celá rodina držet v tajnosti, jinak by hrozilo, že by je jejich babička udala, jak to popisuje Lukáš: „Aby nás vlastně zachránila od toho, abychom udělali nějakou špatnou věc.“

Nakonec vyšlo vše podle plánu a všichni emigrovali společně. V Jugoslávii zůstal Lukáš se svou rodinou dva měsíce, už bez strýce a jeho přítele, ti už byli ve Francii. Občas se za Martinovými

v jugoslávském táboře pro uprchlíky a čekatele na víza zastavili lidé z Československa, byli to ale většinou příslušníci STB, kteří je přemlouvali k návratu.

Nakonec se rodině Martinů podařilo dostat až do australského města Adelaide, kde s bratrem studovali a kde rodiče pracovali.

Lukáš po roce přerušil studium a pracoval ve špagetárně. Touto prací si chtěl vydělat na cestu kolem světa. To se mu nakonec podařilo a díky tomu projel celou Ameriku, byl v Berlíně u samého pádu Berlínské zdi a nakonec skončil i v České republice, kde plánoval, že zůstane jen pár dní, ale nakonec zůstal pár let a pracoval v kanceláři prezidenta České republiky Václava Havla. Jak sám říká: „Byla to taková srdeční záležitost,“ protože nedostávali zrovna moc peněz. Lukáš se díky

své práci na Pražském hradě setkal se spoustou známých politiků, o které se staral, když přijeli do Česka, například i o Margaret Thatcherovou. „Mluvili jsme spolu o komunismu, mluvili jsme o diktaturách, ona vlastně říkala, že to nejdůležitější, co je jejím úkolem, je se o těch nepravostech dozvědět i další generace,“ popisuje Lukáš rozhovor s Železnou lady v dokumentu pro Post Bellum.

Životní příběh Lukáše Martina mě velice zaujal, protože je plný dobrodružství a velké odvahy. Jeho nový život musel být těžký a plný strachu a nejistoty. V dnešní době si to dokážeme jen těžko představit.

Jsem rád, že jsem se s Lukášem mohl setkat a vyslechnout si jeho příběh. I já bych v budoucnu chtěl cestovat po světě, aspoň z poloviny jako on.

Matouš Růžička, 9. A

BELLUM

POST

110

Rozhovor

s Mgr. Jitkou Dvořákovou, zástupkyní ředitele

Jak jste se dostala k této zajímavé práci, proč zrovna na této škole?

Od studia na střední škole (gymnázium) jsem měla představu stát se paní učitelkou. Velmi mě bavilo pečovat o mladší děti a věnovat jim. Po gymnáziu jsem nastoupila jako paní vychovatelka do školní družiny k prvňáčkům na základní škole v Praze 3. Práce mě velmi těšila. Na základě doporučení vedení školy jsem se pustila do studia na vysoké škole obor 1. stupeň. Po mateřské dovolené jsem se přestěhovala na Prahu 6 a hledala nové pracovní místo. Naskytla se mi příležitost nastoupit na současnou základní školu (Emu Destinovou) do první třídy v budově Českomalínská. Od první chvíle jsem byla na tuto školu velmi mile přijata vedením školy, kolegyněmi i rodiči. V prvním a druhém ročníku jsem působila 10 let, když mě oslovil pan ředitel Ota Bažant a požádal mě o úzkou spolupráci ve vedení školy na pozici zástupkyně ředitele pro 1. stupeň.

Co je náplní Vaší práce, co Vás na ní nejvíce baví?

V kompetenci zástupkyně ředitele mám na obou budovách třídy 1. stupně, všechna oddělení školní družiny i oddělení mateřské školy. Jedná se o náplň práce organizační, hospitační, dokumentační i poradní pro všechny paní učitelky.

Jaké učíte předměty?

Vystudované mám aprobační obory na Vyšší střední odborné škole obor Mimoškolní a předškolní pedagogika a na vysoké škole Učitelství pro 1. stupeň základní školy. V současné době učím na 1. stupni ve 3. ročníku český jazyk a hudební výchovu.

Co ráda děláte ve volném čase, trávíte ho s rodinou?

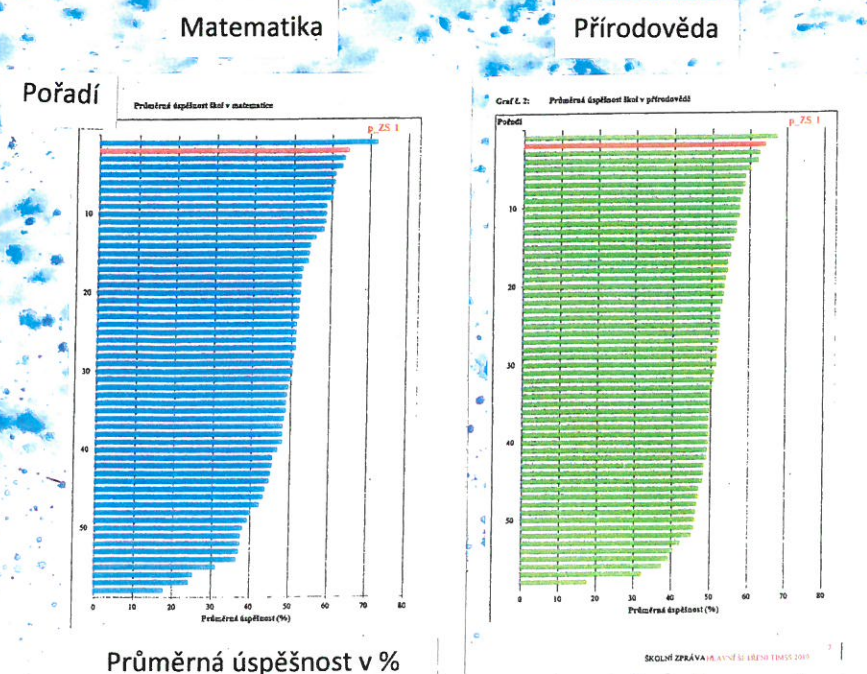
Ve volném čase ráda sportuji (bruslení, lyžování, fitness) a chodím za kulturou (divadlo, kino, výstavy).

Jaký byl váš oblíbený předmět, když jste chodila do školy?

Mé oblíbené předměty při docházce na základní školu byly český jazyk a výtvarná, pracovní výchova.

Děkujeme Vám za rozhovor. ☺ Zoe Langerová, Eliška Vévodová, Sofie Herblichová 7. C

V rámci mezinárodního projektu TIMSS byla v roce 2019 na 210 základních školách z celé ČR zjišťována úroveň vědomostí a dovedností žáků 4. ročníků v matematice a přírodovědě. Jak si vedli naši žáci, ukazují následující grafy:

15

Reportáž

Psí útulek v Tróji aneb Výlet za pejsky

Jeli jsme za pejsky přívozem, autobusem, ale šli jsme také pěšky. Paní ošetřovatelka nás provedla skoro po celém útulku. Byli tam psi, kteří byli týráni svými páníčky. Ale my doufáme, že zase budou mít brzy domov. Byla tam i hospodářská farma. A viděli jsme i samičku páva. Přinesli jsme tam pamlsky, granule, hračky, misky na jídlo, vodítka a různé psí dobroty. Líbilo se mi, že jsme si mohli pejsky pohladit a taky, že byli rádi, jak jsme jim přinesli tolik dárků, a cesta přívozem.

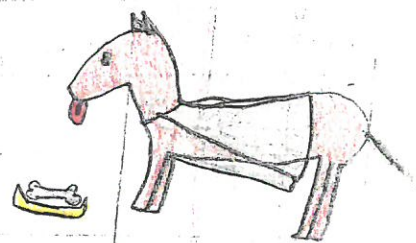
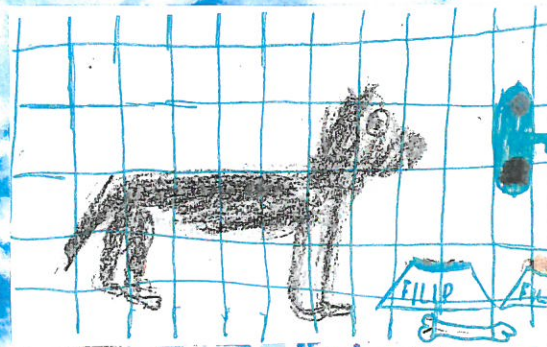
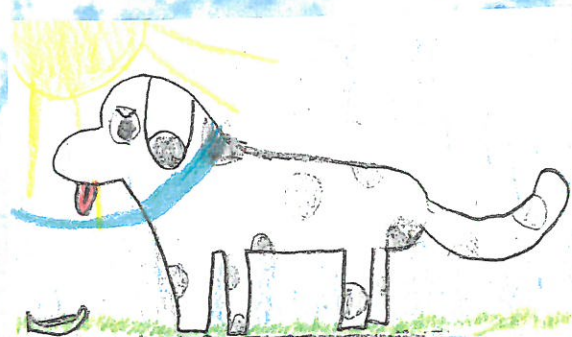
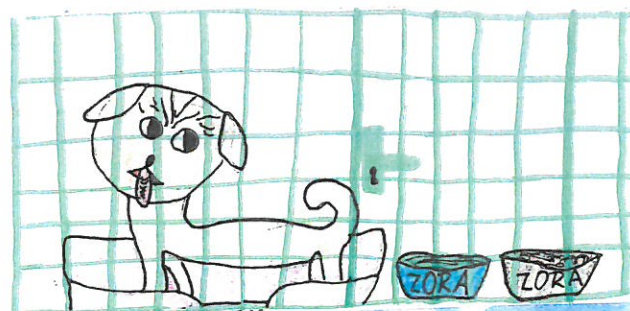
Žáci z 3. A

I MY máme PEJSKY! Máme je RÁDI a také se o ně staráme!

Můj pejsek se jmenuje **Růženka**. Ráda se s ním mazlím, rád běhá a také štěká. Je to moc hodný a roztomilý pejsek. *Amálie Pšeničková*

Svého psa **Sárinku** mám ráda, protože je hodná. Chodíme s ní ven a lítá jako blázen. Stará se o nás a my oni taky. Všichni ji máme rádi. *Kateřina Kutinová*

Můj pejsek **Kevin** je u nás šťastný, staráme se o něho, dáváme mu granule a vodu. Narodil se s dírou na horním patře, několikrát mu ho zašivali. Máme ho rádi a on nás. ☺ *Dominika Čapková*

Rozhovor

s Markétou Soukupovou

Jak jsi přišla na nápad své slohové práce? Kde ses inspirovala?

Nad tématem Praha v proměnách času jsem dlouho přemýšlela. Nevěděla jsem, o čem psát. Až mě jednou napadlo využít čas strávený v hodinách dějepisu.

Jaké byly tvé první pocity, když ses dozvěděla o svém úspěchu?

Nejdřív jsem tomu vůbec nevěřila. Až když jsem si podruhé přečetla dopis z Klubu českých a slovenských spisovatelů, uvěřila jsem. Měla jsem velkou radost a byla jsem hodně překvapená. S takovým úspěchem jsem nepočítala.

Jaké bylo předávání cen a jak na tebe působilo?

Předávání bylo úžasné, proběhlo v Rezidenci primátora. Zklamalo mě ale, že se pan primátor nedostavil, i když svoji účast slíbil. Velkou radost jsem měla, když mě pochválila paní spisovatelka Marie Formáčková. Řekla mi, že se jí můj příběh líbil ze všech nejvíce. Navíc moji práci hodnotil i spisovatel Jiří Žáček.

Máš v plánu v budoucnu psát nějaké povídky? Je ti blízké nějaké téma?

Psát určitě budu. Někdy, když mám volnou chvíli, tak píšu, co mě zrovna napadá. Teď píšu vypravování do soutěže Zlatá Ema.

Co tě baví a co ráda děláš? Čemu by ses chtěla věnovat?

Ráda čtu, baví mě sport a cestování. Jednou bych chtěla hodně cestovat.

Děkujeme za rozhovor. ☺

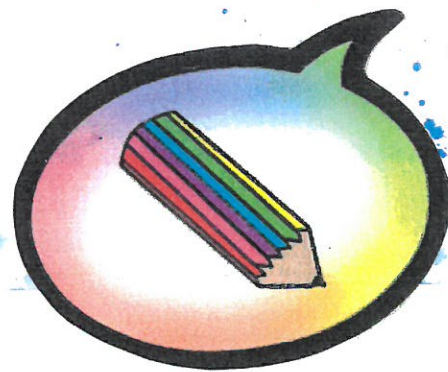
Úryvek z práce:

„Ahoj, znáte mě? Že ne? Ani se vám nedivím. Někoho, tedy spíš něco tak malého, jako jsem já, snadno přehlédnete. Jmenuji se Čenda a je mi mnoho let. Ale abych se vám mohl pořádně představit, musíte si vyslechnout můj příběh....“

... Ještě mnohokrát jsem viděl lidi plakat i smát se. Mnohokrát vyšli do pražských ulic vyjádřit svůj názor. Mnohokrát se třásla země a já nadskakoval, když kolem projížděly tanky. Mnohokrát jsem se bál, že mě jejich kola rozdrtí a já se rozpadnu na prach. Čas rychle plynul, a já jsem byl stále tady. Bylo moc krásné vidět, jak se Praha mění....“

Ocenění

Děti Praze

**Cena hl. m. Prahy a Klubu českých a slovenských spisovatelů
za nejlepší dětský počin roku**

V soutěži Děti Praze, každoročně pořádané Klubem českých a slovenských spisovatelů, udělila odborná porota čestné místo žáku naší školy **Frederiku Majzovi** z 8.A za literární práci **"Praha v budoucnosti"**. Cena mu byla udělena při příležitosti semináře ve Slovenském domě v Praze dne 23. 10. 2019.

Jednu z hlavních cen v kategorii literární dílo 2. stupně ZŠ získala žákyně **Markéta Soukupová** ze 7.C za práci **"Co viděl Čenda"**. Cenu obdržela v Rezidenci primátora hl. města Prahy dne 31. 10. 2019.

Děkujeme za reprezentaci a dodatečně blahopřejeme!

Rozhovor

s Frederikem Majzou

Jak jsi přišel na nápad své slohové práce? Kde ses inspiroval?

Neinspiroval jsem se nikde. Na tenhle nápad jsem přišel vlastně jenom tak, a když vidím, jak se různí lidé chovají k naší planetě, tak ani jiný konec moc neočekávám...

Jaké byly Tvé první pocity, když ses dozvěděl o svém úspěchu?

Byl jsem rád. Byl to prostě fajn pocit. Nevím, jak to mám popsat slovy, protože to je něco nepopsatelné.

Jaké bylo předávání cen a jak na Tebe působilo?

Bylo to vtipné, jelikož jsem po hodině zjistil, že mě neměli ani zapsaného v seznamu... Ale obecně to bylo moc zajímavé a vzrušující.

Máš v plánu v budoucnu napsat nějaké povídky, nebo se zaměřit na toto téma?

Určitě ano, ale nevím jak, protože bych se k tomu musel ještě nějak „dokopat“.

Co tě baví, co rád děláš? Čemu by ses chtěl věnovat?

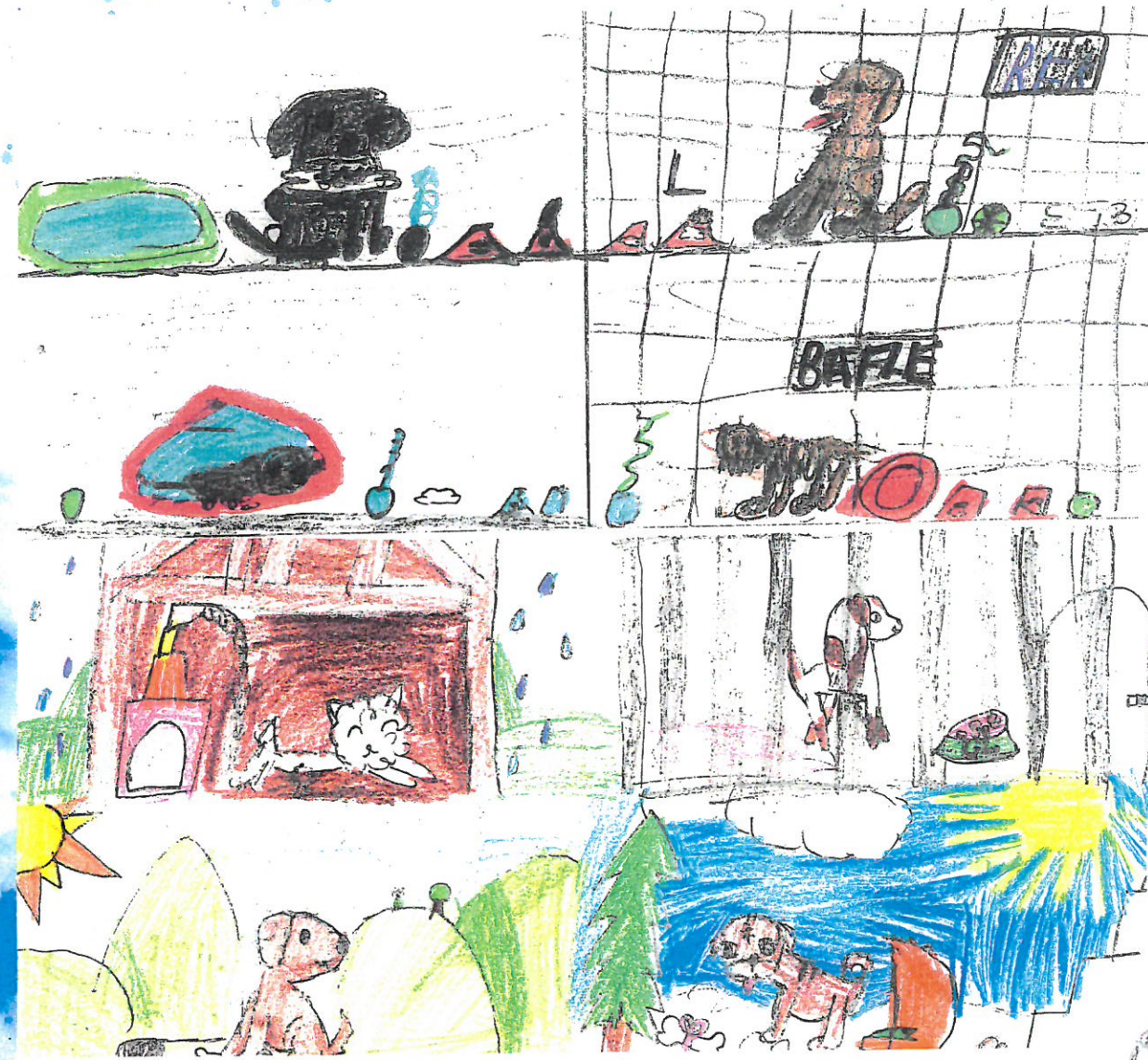
Rád hraju počítačové hry a chtěl bych se věnovat informačním technologiím a to programování konkrétně.

Děkujeme za rozhovor. ☺

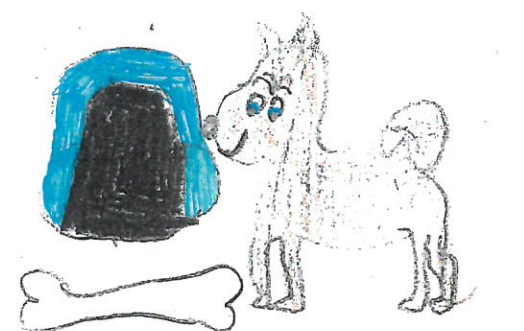
Úryvek z práce:

„Planeta Země již nebyla ta malebná, modro-zelená velká koule, na které byl život, několik milionů druhů zvířat, cca 8 miliard lidí. To ne, Země se nyní podobala ohořelé kouli s radioaktivním odpadem namísto skal, s lávou namísto jezer ...

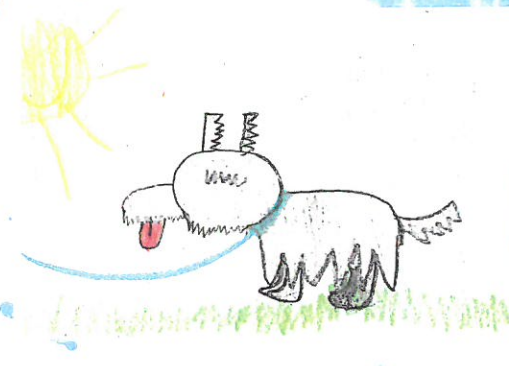
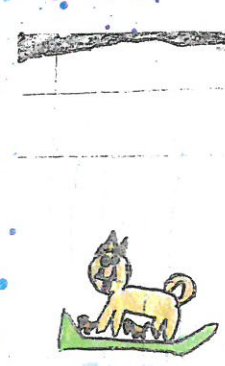
... V Praze to bylo všechno trochu jinak. Nebyla zde zvířata, nebyli zde turisté ani žádná infrastruktura. ...“

Můj pejsek je jmenuje **Lucky**. K jídlu mu dáváme psí granule a normální vodu k pití. Nejradši honí ptáky a hrabe v poli. Nejvíce si spolu hrajeme na přetahovanou s provazem a také mu házím talíř nebo míček. **Eduard Roček**

Mám pejska, jmenuje se **Zora**. Ráno a večer ji krmíme a venčíme, i ve 13.30 hod. Hrajeme si s ní a když vykulí oči, tak je roztomilá. **MÁM JI MOC RÁDA.** **Inez Bobran-Kaczmarczyk**

Výlet na minigolf

Měli jsme koupené vstupy na minigolf a konečně jsme mohly s rodinkou vyrazit. Bylo krásné počasí, žádná práce, žádné starosti a jen chuť užívat si. Nasedneme do auta a vyrážíme. Směr Úžice. Všichni natěšení. Ale po 3 minutách jízdy bylo vše jinak.

Nějaké auto před námi přibírá a něco nám hází pod auto. Rychle zastavujeme a koukáme, co to je. Bylo to úplně černé malé koťátko. Mamka vykřikla: „Co to je za idiota!!!!“

Zastavili jsme provoz na silnici, abychom vyplašené kotě zachránili, protože kolem jezdila auta.

Strejda vlezl pod auto, mamka stála v druhém pruhu, aby zamezila autům projíždět. Konečně se podařilo otlučené koťátko chytit. Mělo oko strašně nemocné, vypadalo to, jako že ho nemá. Směr minigolf se ruší, jede se na veterinu. Tam koťátko prohlédli, zjistili, že očička má, ale že je ve vážném stavu a je zhruba dva měsíce staré. Malému nešťastnému koťátku jsme začali říkat Kiki, byla moc vzorný pacient, krmili jsme ji každé tři hodiny, kapaly jsme jí do očička kapičky. Měla několik kontrol za sebou, ale nakonec se krásně uzdravila. Byla strašně mazlivá a spokojeně předla. Nejraději měla kuchyň, věděla, že tam vždy dostane nějakou dobrotu. Skákala po nohách směrem na linku. Všichni jsme měli úplně podrápané nohy. S naší fenkou Agátkou si hrály a dělaly lumpárny. A jak Kikina rostla, zjistila, že má pacičky i na skákání, takže sem tam něco shodila a rozbila. Když jí byly asi 4 měsíce, našly jsme jí s mamkou nový domov. Vzala si ji paní, které před pár měsíci úplně stejná kočička zemřela na stáří. Takže vše dobře dopadlo a mělo to šťastný konec. Minigolf nakonec taky proběhl.

Bára Burcalová, 4. D

U M I

U M I

Jenda Beroušek ze 3. B namaloval takovéto **KRÁSNÉ** šaty, které obdivoval každý, kdo je viděl. Položily jsme mu tedy pár otázek:

Jak dlouho ti trvalo, než jsi toto nakreslil?

Dva dny v družině.

Jak tě vůbec napadlo malovat šaty?

Já to maluju odmalička.

Ty bys chtěl být návrhář?

Spíš cukrář. Maluji také dorty.

Tví rodiče také malují?

Ne, máma je učitelka a táta prodává stroje zubařům.

A to, co maluješ, jsi někde viděl?

Ne, napadlo mě to samo.

A viděl jsi v obchodě nějaké podobné šaty?

Ne.

A maluješ radši šaty nebo dorty?

Dorty.

Chtěl bys je spíš péct nebo zdobit?

Zdobit.

Vyhrál jsi někdy na Zlaté Emě?

Ne, ale ve druhé třídě jsem tam měl lva.

Děkujeme za rozhovor. :-)

A. Müllerová a E. Steinerová, 4. D

S Jendou jsme se domluvili, že pro příští číslo našeho časopisu namaluje dva dorty. Takže už se na ně **TEŠÍME!**

s Mgr. Evou WOLLNEROVOU

Každý má určitě doma nějaký výrobek z keramiky. Ať už hrnek nebo misku nebo cokoli jiného. Ale víte, kolik práce dá udělat jediný výrobek? I když to vypadá lehce, přece jen je to velká práce. Eva Wollnerová není jen učitelka na ČM, ale vede i kroužek keramiky, kde se vyrábí spousta pěkných věcí. Například keramický Betlém. Eva Wollnerová dělá také sošky na Zlatou Emu. Proto jsem se rozhodla, že s ní udělám rozhovor:

Jak dlouho vedete kroužek keramiky?

Tak dlouho, že si ani nepamatuji, jak dlouho.

Co Vás na něm baví nejvíce?

Nejvíce mě baví šikovnost dětí. Nejvíce se mi líbí, když je někdo originální a baví mě přístup všech dětí.

Jak dlouho učíte?

Je to dlouho. Už si to ani nepamatuju. Případá mi, že odjakživa. Moji první žáci už mají často hotovou vysokou školu.

Kolik kilogramů hlíny potřebujete na týden?

Tak 200 kg hlíny na půl roku.

Kterou postavu bylo nejtěžší vyrobit? viz str. 5

Dělaly to děti, které tento rok keramiku navštívovaly. Nikdo neříkal, že by to bylo těžké.

Jak je velký?

Podle toho jak se uspořádá. U uměleckého díla není důležitý rozsah.

Která postava je nejstarší?

Vznikaly společně při setkání keramiků. Základní figurky (Marie, Josef a tři králové), Ježíšek je ale vystavená kopie Ježíška.

Která se Vám líbí nejvíce?

Každá má svoje kouzlo, protože mi připomíná jeho tvůrce. Nese tedy vzpomínku.

Jaká je cesta od hroudy hlíny ke krásnému výrobku?

Každý keramik musí mít dlouhou trpělivost. Nejprve se výrobek vymodeluje a podle velikosti se nechá týden až dva sušit. Když výrobek dokonale uschne, dá se do pece na poprvé, potom se naglazuje, způsobů zdobení a glazování je hodně, a poté se dá na druhý výpar přes dokonce 1.000 stupňů. Proto je potřeba speciální pec. A pak přijde nejkrásnější chvíle: otevírání pece. Glazury často teplem mění svou barvu.

Máte nějaké vzpomínky nebo příběhy?

Někdy se stává, že někdo přichází smutný a ve špatné náladě a hlína má čarovnou moc, že odejme veškeré trápení a tvůrce pak odchází s dobrou náladou.

Děkuji Vám za rozhovor. 😊

Johanka Sonlajtnerová, 4. A

Nane Šaginjanová, 7. A

Naše příběhy

Cesta Stromovkou

Takhle jednou, není to ani dávno, k nám přijeli přátelé. Bylo to fajn. Mamka s tetou si povídaly, jak se tetě před lety ztratilo dítě na kole a ona běhala po městě s miminkem v kočárku. Volala manželovi, ale naštěstí se našlo dříve než přijel. Povídaly si asi hodinu a pak jsme se rozhodli, že pojedeme na kole směrem k Zoo. Když jsme projížděli Stromovku, tak k nám přiběhla vyděšená paní s kočárkem. Vysvětlila nám, že se jí ztratila malá dcera Anička, jestli jsme ji neviděli. Popsala nám, jak vypadala, a ukázala na fotce. Potom jsme projížděli celým parkem na kole a hledali malou Aničku.

Naštěstí ji můj tatka našel, zeptal se jí, jestli se jmenuje Anička a jestli se jí nestýská po mamince. Holčička mu to odkývala. Tatka ji odvedl k mamince a ta mezitím zavolala manželovi. Paní nám mockrát děkovala. Nakonec vše dobře dopadlo.

Alice Pašková, 6.C

Jak jsem se ztratil v ZOO

Mojí sestřičce bylo dva a půl, bráškově byly 4 a půl, mně bylo 9 a čtvrt. Moje sestřička se jmenuje Lea. Můj brácha se jmenuje Olík, já se jmenuji Teodor. Byl listopad. V ZOO Jsme byli s maminkou.

Do Zoo jsme jeli přívozem přes Vltavu. Můj brácha Olík z přívozu skoro spadl. Moje sestřička Leuška nechtěla, aby se Olík v Zoo vřestěl! V ZOO jsme měli být celý den, abychom stihli všechny komentované

[illegible]

a strhla ho rukou dovnitř, on vriskal, přitom si za to mohl sám. Teď už máme problémy ve škole. ZITĚJŠÍ, CO NÁM MAMMA, TÁTA A VĚŠTINOU SOUTOZENCI, JE TO Z DOHLEDU. MÁMA LETĚLA ZA NÍM A JÁ SE MUSEL POSTARAT O SÉGRU, KTERÉ SE ŠOURA...

v zákrytu. My jsme jsi mysleli, že šli dolů, do spodní části ZOO, a proto jsme šli tamtudy. Potom jsme sešli dolů a čekali jsme u Velemlokária, kde měla být asi za hodinu nebo dvě další komentovaná prohlídka. Chodili jsme tam, chodili, a tak jsme se ztratili.

Napadlo mě, že máma s bráchou jsou asi na hoře. A byla velká zima. Potom nás potkala paní z želvární, kam jsme se šli ohřát a kde měla být také prohlídka později odpoledne. Paní ošetřovatelka nás zavedla nás do želvární, tam za želví školkou je místnost pro ošetřovatele, mají tam židli a pohovku a knížky, taky nám dali čaj. Vedle v kyblíku měli vajíčka a najednou se odtamtud ozvalo prááásk! A viděli jsme, jak se vyklubala malá želvička a jak jsem jí dával salát. Potom přišla mamka s bráchou a s nimi jsme prošli kolem všech zvířátek, potom jsme šli domů. Dostali jsme knížku na památku od té paní ošetřovatelky. Olíkovi to bylo líto, že se taky neztratil. Zkusil to u pavilonu šelem, ale já viděl, že běží pryč a máma ho odchytila včas. Tak to nestihnul.

Roztomilá želvička!!!!!!!

Ta želvička byla roztomilá a měkoučká, byla přehnutá na poloviny. Želvičky mohou být přehnuté tak, že se můžou kousat do ocásku, nebo že mají nohy u sebe způsobem levá u pravé nožičky.

Teodor Zahradka, 4. D

Co najdeme pod skříňkami?

To je otázka! Najdeme tam mandarinku, šlupky (jakékoliv), ovoce, zeleninu, buchty, igelitové sáčky, koloběžky, kapesníky, boty, tašky s tělocvikem, bonbóny, peníze, prostě zkrátka všechno. Někdo by tomu normálně nevěřil. Ale je to tak!

Dominika Henclová a Olivia Nemashkalo, 3. C

Stres

Jdu po dlouhé školní chodbě plné lidí. Kolem mě je hluk. Rukama svírám na své hrudi těžkou učebnici českého jazyka. Mířím do své třídy, kde se už nacházejí moji spolužáci. Mám strach, který se zvětšuje s každým poskočením vteřinové ručičky na hodinách. Roztřesenýma nohama dělám nejisté krůčky a blížím se čím dál více ke dveřím. Když dorazím do třídy, usadím se na své místo vedle kamarádky. Nepřítomným pohledem hypnotizuji učebnici, teď už ležící přede mnou. Zvoní. Ruce se mi potí a všechno ve mně se chvěje. Husí kůže naskakující po celém mém těle je nesnesitelná. Málem si nevšímnu paní učitelky, která vchází do třídy. Zanedlouho mi už její test leží na stole. S pocitem, že jsem se neučila, tudíž nic neumím, беру propisku do ruky, ale málem mi vypadne. Čtu zadání a teď skutečně vím, že první čtyři lepší známky to nebudou...

Markéta Soukupová, 8. C

Hádej, kdo to je?

Na klíčence má malou kuličku z kulečnicku.

Jeho třídu najdete, když od celkového počtu dní přestupného roku odečtete číslo 161.

Vyučuje třeba v MSPPT.

Nosí brýle.

Hádej, kdo to je?

Má dvě vysoké školy a dvě nadstavbová vysokoškolská studia.

Je to třídní učitelka.

Kabinet sdílí s učitelem, kterého jste jistě uhádli v minulém čísle novin.

Nosí brýle.

Po chodbách ji můžete potkat se dvěma hrnký.

Jan Kratochvíle, 8. D

Rozhovor

s Mgr. Pavlou DOČKALOVOU

Jak dlouho učíte pracovní činnosti?

Pracovní činnosti učím již osmým rokem.

Jaké třídy učíte? Kterou nejraději?

Většinou učím celý druhý stupeň. Tento školní rok neučím pouze 6. D.

A kterou učím nejraději?

Na to nemám odpověď. Každá třída je něčím specifická a každá má svůj důvod, proč se tam rád člověk vrací. Někdy jsou dobré dny a někdy špatné. ☺

Který stromček se Vám líbí nejvíce?

Líbí se mi každý, který společně vytvoříme. Hlavně se mi líbí spolupráce dětí, které vyrábí ozdoby na společný vánoční stromček. Většinou se na práci podílejí jednotlivé třídy skrz všechny ročníky.

Čím se inspirujete, nebo jak navrhujete ozdoby?

Inspiraci čerpáme všude kolem nás. Někdy přijde nápad od dětí, někdy vymyslím ozdoby já a s celkovou koncepcí nám pomáhá i paní zástupkyně Eva Arazimová. Snažíme se o to, aby každý rok byl stromček něčím výjimečný.

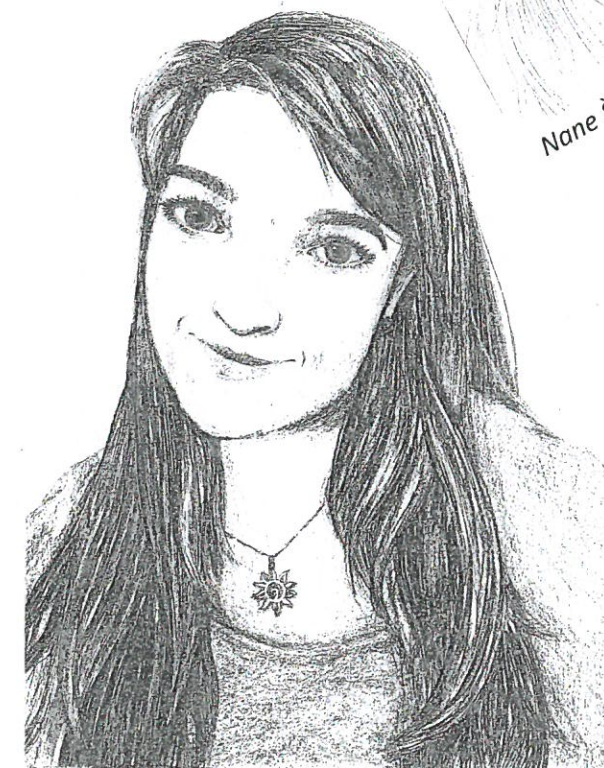
S jakým materiálem pracujete nejraději?

Ráda kombinuji různé materiály dohromady a střídám činnosti. Nemám vysloveně nejoblíbenější materiál.

Co Vás nejvíce těší?

Nejvíce mě těší, když vidím radost z práce a když se dílo daří.

Děkuji Vám za rozhovor. ☺ Johanka Sonlajtnerová, 4. A

Anna Neubauerová, 9. C

Nane Šaginjanová, 7. A

2019 – 3. místo

Každoročně umocňuje předvánoční atmosféru originálně nazdobený **STROMEČEK** a **BETLÉM** ve vestibulu naší školy. Ozdoby na stromeček vznikají převážně v pracovních činnostech pod vedením paní učitelky Pavly Dočkalové a postavy pro BETLÉM zase v kroužku KERAMIKY pod vedením paní učitelky Evy Wollnerové. Vánoční stromeček navíc každý rok získává **1. až 3. místo v Soutěži o nejhezčí vánoční stromeček mezi základními školami z Prahy 6**, organizované Zahradnickým centrem Chládek. Odměnou je nákup zboží v určité hodnotě. Více na našich webových stránkách.

2013 – 1. místo

2014 – 2. místo

2015 – 2. místo

2016 – 3. místo

2017 – 3. místo

2018 – 2. místo

Z písemné práce: Jmenuj jehličnaté stromy.
Odpověď: vánoční stromeček

1. Jaký je hlavní smysl kočkovitých šelem?

a) čich, b) zrak, c) hmat, d) sluch, e) chuť

2. Jak se pozná u želvy pohlaví?
(u malé želvy a nejsnáze)

a) podle krunýře
b) podle DNA
c) vyšetření ultrazvukem
d) zeptám se jí

KOMODSKÝ DRAK

Co umí varan komodský?

3. Jak dlouho vydrží dospělý bez jídla?

(a) 1 týden
(b) 2 týdny
(c) 3 týdny
(d) 4 týdny

4. Co je pravda?

a) šlehá mu z tlamy plamen
b) množí se partenogenezi=samička umí dělat přírodní klony
c) plive prudce smrtelně jedovatý jed
d) rodí živá mláďata

5. Něco o tygrech:

a) obývají 2 kontinenty
b) žijí v malých skupinách
c) existovalo 9 druhů a člověk vyhubil 3 druhy
d) je největší šelma

6. Rozdíl mezi velkou a malou kočkovitou šelmou, co platí vždy?

a) velké jsou velké a malé jsou malé
b) velké mají kulatou a malé svislou zorničku
c) velké mají chrupavčitou a malé mají kostěnou jazyčku
d) jen malé kočky mohou lézt po stromech

Zdroj: Komentované krmení v pavilonu želv v sobotu od 13 hodin, krmení varanů mláďat, také tam od 13.30 hodin, setkání u šelem v sobotu ve 14 hodin v ZOO Praha

Správné odpovědi:

1 B, 2 C, 3 D, 4 B, 5 C, 6 C

Teodor Zahradka, 4. D

O	V	I	R	O	Z	V	R	H	N	O	L	S
B	A	D	A	T	E	L	S	Ž	I	D	L	E
R	I	S	K	O	Í	K	N	I	H	A	K	P
A	P	O	S	K	A	Ž	U	L	A	K	A	S
Z	O	N	I	R	N	A	N	Ý	H	E	M	O
A	N	R	M	A	I	L	Ř	T	O	Ž	A	C
O	Í	B	O	V	D	U	Á	O	R	E	R	H
K	K	K	Y	A	O	Z	D	M	Ý	J	Á	A
O	D	Í	K	T	H	I	N	A	S	Ň	D	L
L	Ě	D	N	A	L	E	E	C	D	Ů	V	Á
Á	B	U	P	E	S	V	L	A	K	K	Í	N
S	O	B	S	O	D	V	A	H	A	U	T	E
V	I	D	E	O	D	Á	K	O	V	A	R	P

Anna Winterová, 7.A

Anděl, avokádo, badatel, Brno, budík, byt, deník, hodina, ježek, kalendář, kaluž, kamarád, kniha, kravata, kůň, les, miska, motýl, mrak, oběd, obraz, odvaha, oko, penál, pes, risk, roh, rozvrh, sál, sen, slon, sob, socha, sýr, tok, video, vítr, vlak, vůdce, žaluzie, židle, žula

„Mamí, upadl nám žebřík,“ říká Pepíček.

„Tak to řekni tátovi!“

„On už to ví, (11 nezaškrtnutých písmen).“

Kdo to přečte?

N453 MY5L D0K4Z3 N3UV3R173LN3 4 PU50B1V3 V3C1. 7R3B4 J4K0 C73N1 7370 ZPR4VY. N4
Z4C47KU 70 MOHLO BY7 73ZK3 4L3 73D, N4 70M70 R4DKU V463 MY5L MUZ3 C157 4U70M471CKY
B3Z PR3MY5L3N1. Z4J1M4V3, V1D73?

Anna Winterová, 7.A

VÁNOČNÍ TRHY

Vše vonělo. Potkala jsem se tam
s kamarádkami. Byla to charitativní akce.
Denisa Pastrňáková, 3. A

Mně se nejvíc líbila naše výzdoba stánku a
moje věci. A taky se mi líbil z 6. B sněhuláček.
Lea Brothánková, 3. A

Vážení a milí čtenáři,

i když už jsou jarní prázdniny za námi, zima stále neskončila.
Proto i náš časopis má ještě zimní kabátek. ☺

Druhé číslo Eminých novin je zaměřeno více výtvarně a literárně.
Souvisí to s ohlédnutím za akcemi, jako jsou: Vánoční trhy,
Soutěž o nejhezčí vánoční stromček mezi základními školami
z Prahy 6, udělení významných literárních cen dvěma žákům naší
školy, pokračování soutěžního projektu Příběhy našich sousedů ..

Najdete zde také rozhovory s pedagogy i žáky, příběhy, ankety,
zajímavosti, kvízy ... Můžete se vydat hledat poklad
a pokud rádi fotíte ...
Lepší ale asi bude, když začnete rovnou listovat.

Přejeme Vám zábavné i obohacující čtení!

Váš Redakční tým

Líbilo se mi VŠECHNO, ale taky cukroví,
protože bylo dobré. Anna S., 3. C

Líbilo se mi, jak jsme prodávali. A taky se mi
líbily svíčky a přáníčka. Kuba, 3. C

Dobrá nálada
Moc lidí
Hodně jídla
Příjemná atmosféra
Úspěšné výdělky

9. A

Super je, že to šlo na dobrou věc.

Líbil se mi ten zážitek prodávat s kámošema
a že to šlo na charitu.

Vydělané peníze šly na dobrou věc
a před Vánoci je to potřeba.

Šlo to na dobrou věc! 8. C

Bylo to skvělé, protože jsem si mohla koupit
jídlo.

Jsem ráda, že peníze z trhů šly na dobrou věc.

Bylo to velmi SKVĚLÉ, ZÁBAVNÉ, prostě
SUPER!

8. C

Na trzích se mi líbilo, když jsme prodávali.
Jonáš, 3. C

PRAVIDLA a PODMÍNKY:

1. Autorem fotografie musíš být jen TY (ne jiná osoba).
2. Doba pořízení nesmí být delší než jeden rok.
3. Dodat můžeš maximálně 2 fotografie, přičemž soutěžit můžeš i pouze v jedné kategorii – to záleží na tobě.
4. U každé musí být uvedeno: jméno, příjmení, třída, datum a místo, které jsi fotil. Můžeš také vymyslet vlastní název.
5. Fotky uložené na flashce můžeš přinést komukoliv z našeho Redakčního týmu nebo paní učitelce Iloně Krejčí, případně je poslat na její mailovou adresu, kterou najdeš na webových stránkách školy.
6. Poslední termín dodání je 19. 4. 2020.

Z vašich fotografií vybereme ty *nejzdařilejší* - nejoriginálnější, nejzajímavější, nejpůsobivější, nejhezčí ... a zveřejníme je v příštím čísle našeho časopisu i s vaším jménem a názvem.

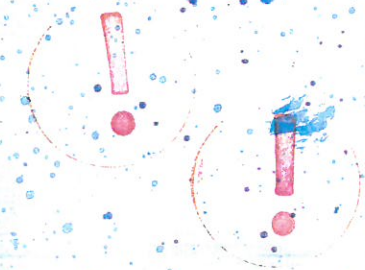
TĚŠÍME SE!

Všichni budou sladce odměněni. ☺

FOTOSOUTĚŽ

na téma: **KRAJINA - PŘÍRODA**
ve dvou kategoriích: 1. Příroda v ČR

2. Příroda v zahraničí

Dne 2. 12. 2020 se konaly již tradiční **Vánoční trhy**, na kterých žáci prodávali to, co sami vyrobili. Výtěžek z akce byl věnován nadačnímu fondu **Kapka naděje**. Více na našich webových stránkách. :-)

Co se nejvíc líbilo?

Moc se mi líbilo, jak jsme prodávali a výrobky jako cukroví, svícný a tak.
Bája, 3. C

Nejvíce se mi líbily naše výrobky. Ale i taky paní učitelky věnec, který nám teď visí na dveřích. A taky, že tam byla tma.
Anežka Chobotová, 3. A

Na Vánočních trzích se mi nejvíce líbilo to, že jsem se mohla koukat, jak jsou všechny třídy šikovné, co všechno umí udělat a vyrobit.
Eliška Chobotová, 3. A

Před Vánočními trhy si s námi povídal pan ředitel a pak jsme prodávali nádherné dárky.
Mikuláš Borovan, 3. A

Naše výrobky, upečené dobřůtky z jiných tříd, že všichni byli veselí.
Inez Bobran-Kaczmarczyk, 3. A

Výrobky, Kapka naděje, ozdoby, cukroví, spolupráce, všichni se poznali, byla sranda, překvapení.
Kateřina Kutinová, 3. A

Na trzích se nám líbilo to, co mohli vyrobit i jiné děti.
Ingrid a Olivia, 3. C

Nejvíce se mi líbilo vyrábění, to že všechno bylo originální, že jsem potkala naši minulou paní učitelku Jauernigovou a kamarádku, která již vyšla ze školy.
Dominika Henclová, 3. C

Nejvíce se mi líbily naše sklenice a jak všichni nadšeně prodávali.
Benjamín Klégr, 3. C

Nejvíce, že jsme prodávali.

Špalková, 3. C

Vyzdobená škola, adventní věnce, líbily se mi ze 4. C skleničky.
Natálie, 3. A

Líbilo se mi, že si kolemjdoucí lidé všímali transparentů a cedulí, které vyrobily děti z naší třídy. Protože jsme je nemuseli dělat zbytečně.

Vyrábění, prodávání, nakupování ☺

Líbilo se mi. Že jsem prodávala.

Prodávání bylo fajn, ale bylo tam moc lidí.

Vánoční atmosféra, výrobky 5. B

Sešly se dvě paní na zastávce. Jedna paní se ptá té druhé: „Čím jedeš?“ Odpoví: „1.“ Ptá se ta druhá té první: „Čím jedeš ty?“ „2.“ Potom přijede autobus č. 12. Zaradují se a řeknou: „Jupí, můžeme jet spolu!“

Tereza Hyklová, 3. B

Velbloudě říká mámě: „Mamí, proč máme tak velké hrby?“ To protože si v nich uchováváme tuk.“ A mamí, proč máme tak velké řasy?“ „Protože když je písečná bouře, tak nám nelétá písek do očí.“ „A mamí, proč máme tak velké tlapy?“ „To aby nás nepálily.“ A mamí, není nám to v té Zoo trochu nanic?“

Eliška Tláskalová, 4. A

Ptá se otec syna: „Co tam gumuješ, Pepíčku?“ „Pan učitel mi říkal, abych si co nejdříve opravil pětku.“

Syn se ptá tatínka: „Tati, kdy se indiáni malují?“ „Když jdou do boje,“ odpoví tatínek. „Tak si dej pozor! Maminka stojí před zrcadlem a maluje se!“

Stojí kuře na pekáči a je mu strašně zima. Čeká pět minut a pak mu dojde trpělivost. Otevře troubu a z plna hrdla zakřičí: „Tak už to konečně zapněte nebo mi vraťte peří!“

Baví se dva kapři: „Nevíš o něčem, co snědl?“ „Vím, ale má to háček!“

Magdaléna Beznosková, 4. D

Ptá se kolega kolegy: „Víš, jak se leze na skleněnou kouli?“ „Ne.“ „Blbě!“

Frederika Elisabeth Košťálová, 4. A

Povídají si dva kolegové: „To bylo špatný, když včera vypnuli proud.“ „Já jsem 3 hodiny trčel ve výtahu.“ „A já jsem 3 hodiny trčel na eskalátoru.“

Šimon Vyhnaněk, 4. A

Pesimista vidí v tunelu tmu, optimista vidí světlo, realista vidí světla vlaku a strojvůdce vidí tři blázny, co stojí na kolejích.

Paní učitelka se ptá: „Pepíčku, proč jsi přišel pozdě do školy?“ Pepíček odpoví: „Jedna stará paní hledala tisícovku.“ „A ty jsi jí pomáhal hledat, vid?“ „Ne, stál jsem na bankovce a čekal, než odejde.“

Baví se dva zahrádkáři: „Víš, že když budeš hezky mluvit k rostlinám, tak ti rychleji porostou?“ „Vážně? Tak já jdu na zahradu urazit plevel.“

Skupina lvů pozoruje rytíře v brnění a jeden lev si povzdechne: „Ach jo, zase konzervy!“

Anežka Müllerová, Evelína Steinerová, 4. D

PODĚKOVÁNÍ

Závěrem chceme opět poděkovat **VÁM VŠEM**, kdo jste se jakýmkoliv způsobem a v jakékoliv míře podíleli na vydání tohoto druhého čísla Eminých novin.

Váš Redakční tým:

Anna Winterová, Johanka Sonlajtnerová, Jan Kratochvíle, Alice Pašková, Eliška Vévodová, Zoe Langerová, Sofie Herblichová, Bára Burcalová, Teodor Zahradka a Tomáš Hakl.

Grafická úprava: Johanka Sonlajtnerová, 4. A

Výtvarná práce na titulní straně: Kateřina Kutinová, 4. A

Výtvarná práce na poslední straně: Matěj Tulach, 4. D

Malba pokladu na str. 12 – 13: Natálie Dachovská, 8. D

V příštím čísle:

- Rozhovor s paní učitelkou Mgr. Lenkou Ryzákovou
- Sportovní reprezentace školy
- Prezentace vašich fotografií
- Překvapení PD :-)
- Dorty
- a mnoho dalšího

Vydala:
ZŠ a MŠ Emy Destiniové
Nám. Svobody 3/930
Praha 6, 160 00
Školní rok: 2019/2020
2. číslo

Emy Destiniové

24

